

Pakuta - mano meilė

Gitana ZUBIENĖ

Praėjusią savaitę Šv. Ignaco bažnyčioje Šiaulių vyskupijos katalikų evangelizacijos centras buvo suorganizavęs filmo "Pakuta - mano meilė" pristatymą. Jame dalyvavo filmo autoriai - pranciškonas kunigas Gediminas Numgaudis ir režisierė Dalia Kanclerytė. Po filmo, pasakojančio apie Pakutuvėnų bendruomenę ir čia gyvenančius žmones, savo liudijimais dalijosi ir reabilitacinių bendruomenių atstovai.

Pakutuvėnuose, pasak Dalios Kanclerytės filmo herojų, gražinamas alkis gyventi. "Pakuta - mano meilė" filmo pristatyme kalbėjęs kunigas Gediminas Numgaudis jau 11 metų globoja tuos, kurie nori atsisakyti ankstesnio gyvenimo būdo.

Autorės nuotr.

Žmogus. Tik giliai viduje jaučiau, kad nežinau, kam aš visa tai dariau. Kodėl aš gyvenu... Tje klausimai visuomet mane kankino. Mano širdis buvo viena didžiulė žaizda. Netikėtai mane gyvenimas atvedė į Pakutuvėnus. Čia Jėzus mane išlaisvino iš to didžiulio skausmo. Leido suvokti, kad gyvenimas yra didžiulė dovana, kad aš esu apdovanota daugeliu dovanų, tik turiu sugebėti tas dovanas priimti", - susirinkusiems pasakojo filmo režisierė.

Jėzus ateina kaip... narkomanas

Prieš filmo demonstraciją brolis Gediminas užsiminė nenorintis, kad filmas būtų Pakutuvėnų reklama. Nors kaip tik čia ne vienas nelaimėlis sako patyręs apsiireiškimą, brolio Gedimino teigimu, toks apsiireiškimas gali ir turi įvykti nebūtinai Pakutuvėnuose. "Aš tikiu, kad kiekvieno iš mūsų širdis yra to susitikimo vieta. Tik mes esame panašūs į du įsimylėjęlius, kurie užmiršo tą pasimatymo vietą. Dievas ieško manęs mano širdy, o aš ieškau jo erdvėj ir laike. Taip ir negalime susitikti. Aš galvoju, kad kiekvieno mūsų susitikimo vieta yra mūsų širdyje. Bet vistiek yra ir vietų, kur tą susitikimą širdyje pajuntame, dėl to tos vietos yra brangios. Tikiuosi, kad Dalia dėl to taip šį filmą ir pavadino: "Pakuta - mano meilė".

Prieš vienuolika metų į Šv. Antano Paduviečio bažnyčią atokioje Žemaitijos vietoje atklydę broliai pranciškonai tikėjosi rasiantys šioje vietoje ramybę. Tačiau netrukus čia ėmė traukti priklausomybių kamuojami žmonės. Vienuolika metų brolis Gediminas padeda jiems prisikelti gyvenimui ir sako, kad gyvenimas su jais jam pačiam daug ką padėjo suprasti. "Aš net nevertas gyventi su jais. Tai didžiulė Dievo dovana kasdien matyti, kokius stebuklus Dievas geba daryti. Pažinti tų žmonių skausmą ir patirtį bei pažinti Dievo darbus šiame gyvenime. Keistai skamba, bet Jėzus ateina pas mane kaip narkomanas", - šypsoi Pakutuvėnų bendruomenės įkūrėjas sakydamas, kad vadovaujasi evangelija, kurioje Kristus skelbia: "Ką padarei mažiausiam iš brolių, tą padarei man."

Bendruomenė neatstumia nė vieno

Brolio Gedimino paklausėme, ar realu, kad mūsų vartotojiškoje visuomenėje vis dar yra vietų, kur gali atvažiuoti tuščiomis rankomis ir tikėtis pagalbos bet kuris gyvenimo pradžios ir visuomenės atmata save laikantis žmogus?

"Atvažiuokite ir patys įsitikinsite, ar tai realu, - atsakė jis. - Į Pakutuvėnus visokių atvažiuoja. Jei žmogus atvažiuoja pats, vadinasi, jis nori keistis, o mes stengiamės jam padėti. Jei atvažiuoja alkoholikai ar narkomanai, jiems pasakome, jog geriausia atvažiuoti po detoksikacijos. Bet jei atvažiuoja ir taip, aš suorganizuojau detoksikaciją. Žinoma, atvažiuoja ir visokių kitokių krizių ištikti žmogeliai - su skrybų, su savižudybių traumomis. Nesame nė vieno atstūmę."

Pašnekovas žemogė, jog ne visi atvejai būna sėkmingi, nes ne visi žmonės atvažiuoja patys norėdami pasikeisti. "Čia atvažiuoja su visokiom intencijom. Ir pasmalsauti, ir laiką prastumti, ir artimųjų prikaltinti - ne dėl savęs. Tiems, kurie patys nenori nieko keisti, aš pasakau - atsiprašau, bet negaliu tau nieko padėti, nes tu pats sau nenori padėti", - sakė Pakutuvėnų bendruomenės įkūrėjas.

Geležės 7 d. (pirmadienį) 18.40 val. Dalios Kanclerytės filmas "Pakuta - mano meilė" bus rodomas per Šiaulių regiono televiziją "S plus".

Kaip gyventi, kai nežinai, dėl ko gyveni ir kam atėjai į šį pasaulį? Kam gyventi, jei kiekviena diena - kančia? Jei kasdien, kiekvieną minutę, sekundę jautiesi niekam nereikalingas ir vienišesnis už pačią vienatvę? Kai supranti, jog neturi nieko, kam galėtum pasiguosti, išsakyti savo abejones dėl gyvenimo, dėl tave žlugdančių neteisrybių?

Stebuklinga vieta, kur žmonės atsiverčia

Kažin ar yra žmonių, kuriems bent kartą tokie klausimai nekyla. Tik ne visi randa atsakymus į juos. Neretai jie ateina tik per didžiulius skausmus, kančią, patirtį. Dar dažniau, sąmoningai ar nesąmoningai beišskant atsakymų į šiuos klausimus, palūžtama. Susergama depresija arba pradama piktnaudžiauti alkoholiu, narkotikais. Režisierė Dalia Kanclerytė savo filme "Pakuta - mano meilė" pasakoja apie stebuklingą vietą Lietuvoje, kur palūžę žmonės prisikelia gyvenimui, radę atsakymus į šiuos klausimus.

Ši ypatinga vieta - Plungės rajone esantis Pakutuvėnų kaimas. Tiksliau - Pakutuvėnų bendruomenė, kuriai vadovauja pranciškonas brolis Gediminas. Jau vienuolika metų čia užuovėją randa palūžę ir gyvenimo prasmę praradę žmonės. Apie jų kasdienybę, praradimus ir atradimus - liudijimus - ir yra D. Kanclerytės filmas.

Režisierė pati metus praleido šioje bendruomenėje. Į Pakutuvėnus ją gyvenimas atvedė po to, kai ji, patyrusi savo sūnaus netektį, buvo praradusi prasmę gyventi. "Vienintelis mano sūnus prieš 13 metų žuvo avarijoje. Jam buvo 19 metų. Po jo mirties aš viską dariau išoriškai - gyvenau aktyvų gyvenimą, nes buvau tikrai valingas